

Áhítat – 2020. 12. 03.

Más példázatot is mondott nekik: „Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet fog az ember, és elvet a szántóföldjébe. Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél, és fává lesz, úghogy eljönnek az égi madarak, és fészket raknak ágai között.” Más példázatot is mondott nekik: „Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet fog az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel.” (Máté 13:31-33)

Azt várnánk, hogy amikor Jézus az Isten országát akarja szemléltetni, akkor valami hatalmasra és dicsőségesre mutat: nézzétek, ennyire hatalmas és végtelen! Ezzel szemben odaviszi tanítványai elé a legkisebb kerti magot, és azt mondja nekik: nézzétek, az Isten országa ilyen. Mint egy mustármag. Ez nem azt jelenti, hogy kár róla áhítatot írni, és majd prédikálni, hiszen úgyszemint látja senki. Hanem azt, hogy egy egészen parányi kezdemény fog akkora fává terebélyesedni, hogy „az ágai közé fognak fészkelni a madarak, és megpihennek árnyékában az emberek”.

Bennünk is ilyen parányi lehet az Isten Országá: egy kis megenyhülés, talán évek után egy rövidke jó szó, egy megbocsátó kedves tekintet, azért, mert Isten is megbocsátott nekünk Jézus Krisztusban. Egy csöppnyi gesztus az Isten Országá áldott kezdeménye lehet, határa pedig a csillagos ég. Ha azt kutatjuk, milyen az Isten Országá, akkor ezekben a mustármagnyi rezdülésekben kezdjük el gondolkodni. Valami olyanban, mint a betlehemi jászolágy piciny csecsemője, „akinek a nevére majd minden térd meghajol, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Filippi 2:5-11) Akit majd meglátunk, „amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.” (Márk 14:6)

És ha még mindig úgy gondolnánk, hogy az Isten Országát csak valami hatalmas jelenséggel lehet szemléltetni, mond nekünk Jézus egy másik példázatot a „kovásról”. Kevesen ismerik már ezt a kelesztő anyagot azokból az időkből, amikor még nem volt élesztő. Ezt beletették a készülő kenyér anyagába – csak kevés kellett belőle – és az elkezdett dolgozni ott benne. Csak az tudja, mivé lett együtt a picinyke kovász és a készülő kenyér tészta, aki evett az Édesanyám kenyéréből annak idején. Nem volt annál kenyérből kenyér. A kicsiny kovász és a nagyobb anyag kölcsönhatásba kerültek egymással úgy, hogy annak csodálatos mennyiségi és minőségi kiteljesedés lett a következménye. Amikor azért imádkozunk a Miatyánkban, hogy „Jöjjön el a te Országod”, akkor ezért a folyamatért könyörgünk. Ezért a többért, ezért a jobbért, ezért a merőben másért.

A Szentlélek szítsa fel szívünkben a könyörgést: „Országod öjjön el minél előbb, Hirdetve szent neved dicséretét!”

Imádkozzunk az ének szavaival:

*Jöjjön el a te országod,
Töltse bé uralkodásod,
Ó, mi királyunk, e földet;
Szaporítsad seregedet,
Drága Igédnek kész szállást,
Adj mindenütt szabad folyást.*

*Ha egyházad ellenségi
Igyekeznek azt rontani:
Te velünk egy táborba szállj,
És előnkbe hadnagyul állj;
Szégyenítsd ellenséginket,
Tarts meg, bírd, vezérelj minket.*